

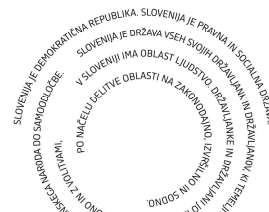
REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

Zakonodajno-pravna služba

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 96 94, f: 01 478 98 79, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Številka: 801-01/13-9/

Datum: 21. 10. 2013

Na podlagi prvega odstavka 27. člena Poslovnika Državnega zbora je Zakonodajno-pravna služba pripravila

M N E N J E

o Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (ZVO-1F), nujni postopek, EPA 1510-VI.

Zakonodajno-pravna služba (ZPS) je Predlog zakona preučila z vidika njegove skladnosti z Ustavo Republike Slovenije, pravnim sistemom in z zakonodajno-tehničnega vidika. K Predlogu zakona imamo naslednje pripombe:

K 16. členu:

V spremenjenem drugem odstavku 61.a člena zakona naj bi bilo določeno, da mora prijava za spremembo okoljevarstvenega soglasja vsebovati tudi opis okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg "po vsej verjetnosti vplival". Menimo, da je tak kriterij nejasen, očitno sicer je, da gre za nekakšno oceno teh vplivov, vendar nikjer ni določeno, kdo to ugotavlja in na kakšen način. Takšna ureditev je problematična, ker predstavlja pravno podlago za odločanje o pravicah in obveznostih (izdaja, sprememba okoljevarstvenega dovoljenja), pri čemer odsotnost jasno določenih kriterijev lahko povzroči arbitrarno odločanje v posamičnih primerih, kar lahko predstavlja kršitev načela enakosti po 14. členu Ustave. Razsežnost vpliva določenega posega na okolje ali dele okolja bi bilo zato treba jasneje opredeliti, če naj se sploh uporablja kot kriterij v postopku spremembe okoljevarstvenega soglasja.

K 28. členu:

Napovedni stavek v prvem in drugem odstavku spremenjenega 78. člena zakona sta praktično identična, zato se zastavlja vprašanje, zakaj je vsebina razdeljena na dva odstavka. Ker ne gre za noben poseben razlikovalni kriterij, naj se zaradi razlogov interpretacije vsebina obeh odstavkov združi. Posledično bi bilo treba uskladiti tudi notranje sklicevanje zaradi spremembe števila odstavkov v tem členu.

K 31. členu:

V petem odstavku 81. člena zakona (katerega besedilo se spreminja s tem členom novele) je kot kriterij za obveščanje ministrstva določeno "pomembno tveganje" za

zdravje ljudi ali okolje. Vprašanje je, kdaj tveganje za zdravje ljudi ali okolje postane pomembno. Ker gre za poenostavitev postopka in obveznosti zavezanca v primeru prenehanja obratovanja naprave, mora biti merilo za to, ali naj zavezanec postopa po tem odstavku ali ne, jasno določeno in ne sme biti prepuščeno bolj ali manj arbitrarni presoji v konkretnem primeru.

K 45. členu:

Glede na napovedni stavek za spremembe v 108. členu zakona bi se moralo besedilo v narekovajih pravilno glasiti "6. zaključke o BAT,".

K 54. členu:

S tem členom se hkrati spreminja deset zaporednih členov v zakonu na način, da se predstavlja obstoječa razporeditev že veljavnih vsebin skupaj s ponovnim uzakonjanjem rokov, ki pa so že pretekli. Tak nomotehnični pristop po našem mnenju ni primeren, saj ne samo, da lahko poruši usklajenost notranjih sklicevanj v zakonu ali v kombinaciji z drugimi zakoni, temveč lahko zaradi ponovne uveljavitve že izvršenih, konzumiranih vsebin učinkuje posredno retroaktivno. Poleg tega je ponovno uveljavljanje že veljavnih vsebin tudi nepotrebno. Navedeni učinki takega nomotehničnega pristopa pomenijo kršitev načela pravne države, zato bi bilo smiselno predlagano ureditev ustrezno popraviti tako, da se osnovna pravila ravnanja, ki izhajajo iz predlaganih sprememb, umestijo v materialni del zakona, vse, kar je povezano z različnimi izpeljankami sistema pravil, vezanih na določena časovna obdobja ali na posebne skupine zavezancev, pa se umesti v poglavje prehodnih določb. V tem primeru bi lahko v več primerih odpadel problem vprašljive enakosti predlagane ureditve, ki ga zaznavamo pri nekaterih predlaganih spremembah po posameznih členih, kot je pojasnjeno v nadaljevanju.

Poleg tega ugotavljamo tudi, da so spremembe veljavne ureditve pripravljene nedosledno, saj kljub črtanju določenih vsebin iz tu zajetih členov zakona te vsebine ostajajo v drugih delih veljavnega ZVO-1. Tak primer je črtanje instituta državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov iz 126. člena ZVO-1, ki pa ostaja nespremenjen npr. v veljavnem 142.f členu ZVO-1, ki ni zajet s tem Predlogom zakona. V tem členu je tudi sklic na 126. člen zakona, ki s predlaganimi spremembami dobiva novo vsebino. Zato bo v tem delu 142.f člen ZVO-1 v neskladju s spremenjenim 126. členom zakona.

V nadaljevanju podajamo pripombe tudi k posameznim spremenjenim členom zakona, katerih spremembe so predlagane s 54. členom Predloga zakona.

K spremenjenemu 126. členu zakona:

Iz obrazložitve izhaja, da je ta člen po vsebini dejansko dosedANJI 126.a člen Zakona o varstvu okolja (ZVO-1), ki se z nekaj spremembami predstavlja na drugo mesto v zakonu. Veljavni 126.a člen je bil v zakon dodan z novelo ZVO-1C (Ur. l. RS, št. 108/09 z dne 28. 12. 2009). Glede na trenutek sprejema oziroma uveljavitve veljavnega 126.a člena ZVO-1 se zdi ureditev, ki se v več odstavkih veže na leto 2013, logična, četudi je z vidika nomotehnike sporna (vprašanje umeščenosti določbe v zakonu), a je bila tedaj vsekakor izvedljiva, saj se je nanašala na obdobje, ki se tedaj še ni niti začelo.

Zdaj pa so v predlaganem 126. členu zakona predvidene določene obveznosti oziroma omejitve, ki naj bi veljale za obdobje "od leta 2013" (glej prvi in drugi odstavek) oziroma "za leto 2013" (tretji odstavek). Ker je pretežni del leta 2013 že minil, to pa ima določen vpliv na izvrševanje njegove vsebine, bi kazalo besedilo prilagoditi tako, da bi ustrezalo

trenutku, v katerem se sprejema ta Predlog zakona, časovne razsežnosti vsebine pa ustrezneje umestiti v prehodne določbe tega Predloga zakona, če je to (še) potrebno. Izrecno navajanje letnic kot časovnih mejnikov v členih ima smisel le, če se s tem razmejuje obdobja, v katerih se uporabljajo različne ureditve. Tedaj gre za določbe, ki urejajo prehod med ureditvami in spadajo v posebno poglavje prehodnih določb. Tak pomen imajo tudi določbe, kjer se z navajanjem datumov določa začetek uporabe ali veljave posameznih določb iz materialnega dela zakona s povsem novo, doslej neurejeno vsebino. V tu obravnavanem primeru ima lahko navajanje letnice 2013 v členu več pomenov, zato je ta določba nejasna. Četudi iz obrazložitve izhaja, da gre le za nekoliko spremenjeno vsebino dosedanjega 126.a člena zakona, to iz besedila 126. člena ni razvidno. Pravne učinke bo 126. člen z novim besedilom ustvarjal na novo in samostojno, ne glede na to, kaj od njegove vsebine, prevzete iz stare oblike, je bilo med tem že izvršeno ali nemara zamujeno.

Če naj izrecna določitev leta 2013 v posameznih odstavkih predstavlja začetek učinka posameznih določb 126. člena, pa menimo, da to v danem primeru ni potrebno, saj se bo to zaradi uveljavitve Predloga zakona še v letu njegovega sprejema (ki je 2013) zgodilo avtomatično. Če pa gre za vzpostavljanje določenih pravil ravnanja za koledarsko obdobje celega leta 2013 (torej že od 1. januarja), pa opozarjamo na to, da je določanje ureditve za čas, ki je že minil, lahko sporno z vidika prepovedi povratne veljave predpisov. Pri tem, kot rečeno, iz besedila predlaganega 126. člena ni v ničemer razvidno, da gre le za "prestavitev" dosedanjega 126.a člena. Kontinuiteta med različnimi nomotehničnimi rešitvami pa se običajno zagotavlja s pomočjo prehodnih določb.

Poleg tega opozarjamo na neskladje med prvim in drugim odstavkom predlaganega 126. člena, ker nekateri upravljavci naprav lahko spadajo v obe določbi hkrati, ki pa se izključujeta. Po prvem odstavku imajo upravljavci dolžnost vse emisijske kupone kupiti, v drugem odstavku pa se tam naštetim vrstam upravljavcev del kuponov razdeli brezplačno. Upravljavci naprav za proizvodno električne energije iz odpadnih plinov, ki so izrecno vključeni v drugi odstavek, štejejo tudi za "upravljavce naprav za proizvodnjo električne energije" iz prvega odstavka, saj je tam navedena skupina opredeljena bolj splošno kot v drugem odstavku. Problem je torej v tem, da bo za te upravljavce veljalo, da morajo vse kupone kupiti, kljub temu pa se jim del kuponov razdeli brezplačno, zaradi česar bodo na koncu imeli tudi kupone, ki jih niso kupili. Določbi sta torej v medsebojnem neskladju.

V tretjem odstavku je določeno, da se količina kuponov, do katere so upravljavci naprav upravičeni, vsako leto zmanjšuje, tako da leta 2020 doseže 30 odstotkov količine, izračunane v skladu s izrecno navedenim predpisom EU. Vprašanje je, ali se tak način določanja emisijskih kuponov, do katerih so upravičeni upravljavci, nadaljuje tudi po letu 2020 in kako, ali ne. Če gre za "enkratno ureditev" (takšno, ki se uporablja le od leta 2013 do leta 2020), predlagamo razmislek o drugačni umestitvi v zakonu ob hkratnem črtanju dosedanjih členov, ki urejajo v bistvu enako ureditev. V nasprotnem primeru pa je treba ureditev dopolniti tako, da bo mogoče iz nje razbrati tudi pravila ravnanja za čas po letu 2020, saj ZVO-1 nima omejenega roka veljave.

K spremenjenemu 126.a členu zakona:

Kot je bilo nakazano že v pripombah k predhodnim spremembam, so tudi predlagane spremembe 126.a člena zakona sporne z vidika načela pravne varnosti, ker se z njimi ponovno uveljavljajo vsebine, ki že veljajo in to celo z roki, ki so že pretekli. Ta ureditev je v pretežni meri že izvršena oziroma bi to morala biti (vzpostavitev in objava seznama, notifikacija Evropski komisiji do 30. septembra 2011, sprejem seznama z

odlokom vlade, ugotovitev količine emisijskih kuponov, razdeljenih med določene upravljavce naprav, podelitev emisijskih kuponov), zato bi bil lahko njen učinek posredno retroaktiven. Dvakratno oziroma ponovno urejanje iste vsebine pa ni samo v nasprotju z načelom pravne države, ampak je tudi povsem nepotrebno.

Glede na to, kako je določen kriterij za vključitev upravljavcev naprav v seznam iz prvega odstavka tega člena, pa se tudi zastavlja vprašanje, ali se nanj lahko uvrstijo tudi novi istovrstni upravljavci naprav, ki na dan 30. junija 2011 niso imeli pravnomočnega dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z 118. členom ZVO-1, ker takrat še niso obstajali. Če to ni mogoče, gre lahko za kršitev načela enakosti (14. člen Ustave), saj medsebojno primerljivi upravljavci naprav ne bodo nujno v enakem položaju. Menimo, da tega vprašanja ne razreši niti predlagani spremenjeni 126.b člen, ki sicer razširja sistem trgovanja še na druge upravljavce poleg tistih, ki jih vlada po četrtem odstavku 118. člena ZVO-1 vključi v ta sistem. Seznam upravljavcev naprav iz predlaganega 126.a člena in vključitev v sistem trgovanja po 126.b členu nista v svojem besedilu med seboj nikjer povezana, zato je ureditev v tem delu nejasna.

Možno je sicer tudi tako razumevanje določbe 126.a člena, da uvrstitev novih upravljavcev na seznam sploh ni bila predvidena (na to je mogoče sklepati, ker ažuriranje seznama iz četrtega in petega odstavka sploh ni urejeno). V tem primeru menimo, da je cel 126.a člen zakona prehodne oziroma celo začasne narave, saj očitno ureja le ozko opredeljeno skupino zavezancev v določenem časovnem obdobju, v zvezi s katero so vse bistvene vsebine določb že izvršene (oziroma bi glede na pretečenost rokov morale biti, sicer bi bilo treba določiti nove roke). Zato bi ga kazalo s tem Predlogom zakona tudi ustrezno umestiti v zakon.

K spremenjenemu 126.c členu zakona:

Tudi v zvezi s tem členom se zastavlja načelno vprašanje, ali morda v celoti ne sodi med prehodne določbe tega Predloga zakona. Iz prvega odstavka namreč izhaja, da se institut izključitve iz sistema trgovanja, kar ureja ta člen, nanaša na male naprave, ki so imele med drugim v letih od 2008 do 2010 emisije, manjše od 25 000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida. Iz besedila člena ni mogoče razbrati, ali njegove določbe veljajo tudi za tiste male naprave, ki so nastale oziroma začele obratovati po koncu obdobja 2008 - 2010 in torej zanje ni podatka o količini emisij ekvivalenta CO₂ v danem obdobju, zaradi česar niso legitimirane za odločitev za izključitev iz sistema trgovanja. Menimo, da taka ureditev kaže na neenako obravnavo sicer primerljivih primerov in je zato diskriminatorna, saj privilegira tiste naprave, ki so v obdobju 2008 - 2010 že obstajale v primerjavi s tistimi, ki so nastale oziroma začele obratovati kdaj kasneje. Iz obrazložitve tega člena pa je razvidno, da gre pri institutu izključitve iz sistema trgovanja za uravnoteženje stroškovnih obveznosti za take naprave, kar pomeni, da se nekaterim malim napravam s to ureditvijo dodeljuje nova (tako v obrazložitvi) ugodnost. Če razlikovanja ni, ker je za novo nastale male naprave možnost izključitve iz sistema trgovanja urejena kje drugje v zakonu, pa sodi ta člen med prehodne določbe tega Predloga zakona. Ob tem tudi ugotavljamo, da izbor časovnega obdobja 2008 - 2010 ni pojasnjen niti v obrazložitvi člena, iz gradiva je razvidno le, da taka možnost izvira iz konkretne direktive EU. Po našem mnenju ta okoliščina kaže celo na začasno naravo tega člena, kar pomeni, da bi bilo treba namesto njenega ponovnega uvajanja v zakon razmisliti o njenem morebitnem črtanju zaradi konzumiranosti oziroma izpolnjenosti.

Morebitna prehodna narava tega člena nadalje izhaja tudi iz njegovega devetega odstavka. Tam ni povsem jasno, katero "preteklo leto" je mišljeno (vprašanje je, ali gre

za konkretno letnico, ali pa za referenčno časovno oznako, od katere se merijo relevantne količine izpustov) in tudi ne, zakaj se malo napravo pod določenimi pogoji vključi v sistem trgovanja tako, da "v njem ostane do konca leta 2020". Ta določba po letu 2020 očitno ne bo več aktualna, saj bo časovno že konzumirana, zato menimo, da je prehodne narave in jo je torej treba v zakonu drugače umestiti. Ugotavljamo, da tudi izbor obdobja "do leta 2020" ni nikjer pojasnjen. Ker določbe tega člena niso ustrezno umeščene, je člen nejasen oziroma pomanjkljiv (ureditev po letu 2020).

Ne glede na navedeno še menimo, da je v 2. točki petega odstavka 126.c člena zakona treba popraviti sklic tako, da bo zajet konkretno seznam iz petega odstavka 126.a člena zakona in ne zgolj peti odstavek 126.a člena zakona. Dodeljena količina kuponov iz te točke je namreč lahko vsebovana le v seznamu iz petega odstavka 126.a člena zakona, ne pa v petem odstavku 126.a člena zakona kot takem.

V šestem odstavku bi bilo treba popraviti sklic tako, da bo naveden trinajsti odstavek tega člena in ne štirinajsti, ker ta ne obstaja.

K spremenjenemu 126.d členu zakona:

V tem členu se glede na obrazložitev ureja prilagoditev količine podeljenih emisijskih kuponov upravljavcem naprav. Predlagamo dopolnitev naslova člena tako, da bi se glasil npr. "(prilagoditev dodeljene količine emisijskih kuponov)". V besedilu člena je to, da se beseda "količina" nanaša na emisijske kupone, razvidno le iz tretjega odstavka, v vseh ostalih odstavkih pa je uporabljena nejasna besedna zveza "dodeljena količina", zato predlagamo poenotenje poimenovanja institutov.

V šestem odstavku je določena lestvica za znižanje dodeljene količine emisijskih kuponov glede na količino emisij v primerjavi z "dodeljeno količino (emisijskih kuponov) za leto 2013". Ker je v devetem odstavku določeno, da ta "prilagoditev velja za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za njeno prilagoditev", se zastavlja vprašanje, ali bo treba vedno upoštevati stanje emisij in dodeljene količine emisijskih kuponov po stanju, ki je bilo leta 2013. Tudi v tem primeru menimo, da za male naprave, ki niso obstajale ali obratoval v takem času, ta določba ne bo uporabna. Vprašanje pa je, ali pri tem ne gre za neenako obravnavo medsebojno primerljivih oziroma enakih primerov. Smiselno enako vprašanje se zastavlja tudi za določbe sedmega in osmega odstavka tega člena. Če pa ne gre za splošno pravilo, temveč za izjeme za posamezne vrste naprav ali za posamezna obdobja, pa so te določbe prehodne narave in bi jih bilo treba ustrezno umestiti v zakonu.

Pri šestem odstavku tudi menimo, da uporaba "poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena" (torej spremenjeni 126.c člen zakona) za izhodišče za prilagajanje dodeljene količine emisijskih kuponov po vsej verjetnosti ni primerna, saj se v citiranem sedmem odstavku to poročilo zaradi ugotovljenih napak v zajetih podatkih nadomesti z odločbo ministrstva, v kateri ministrstvo samo izračuna količino emisij toplogrednih plinov. Predlagamo razmislek o tem, katere podlage so sploh primerne za odločanje o prilagajanju dodeljene količine emisijskih kuponov.

K spremenjenemu 127. členu zakona:

V prvem odstavku bi bilo treba črtati besedilo "od leta 2013", ker ta navedba ni potrebna, saj bo ta Predlog zakona po vsej verjetnosti uveljavljen še v letu 2013. Kot taka pa mora določba predstavljati pravno podlago za vsak primer prodaje emisijskih kuponov, ki niso bili brezplačno razdeljeni v skladu s 126.a in 139.c členom zakona, razen če tudi v tem primeru dejansko ne gre za del ureditve, ki je zaradi časovne

vezanosti prehodne oziroma začasne narave. V tem primeru bi bilo treba besedilo oziroma vsebino tega člena ustrezneje umestiti v zakonu.

K 55. členu:

Določbe spremenjenega 130.b člena urejajo možnosti za uporabo instrumentov ERU in CER za namene predaje emisijskih kuponov, ki so bili podeljeni upravljavcem naprav v obdobju 2008-2012, operatorjem zrakoplovov pa v obdobju od 1.1.2012 do 31.12.2012. Ker se količina kuponov ne more več spremeniti, saj je obdobje, ki je zanje relevantno, že zaključeno, gre za končno znan obseg pravic in obveznosti zavezancev za predajo kuponov, kar nadalje pomeni, da gre za določbe, ki imajo tudi omejen čas veljave - le do izvedbe predaje predmetnih emisijskih kuponov oziroma instrumentov ERU in CER kot njihovih ekvivalentov. Poleg tega pa je v četrtem odstavku tudi izrecno določeno, da se predaja z ekvivalenti lahko opravi najkasneje do 31. marca 2015, kar še dodatno utemeljuje sklepanje, da gre za začasno ureditev. Zato bi bilo treba vsebino tega člena umestiti med prehodne določbe, ker zaradi svoje začasne oziroma prehodne narave ne sodi v materialni del zakona. V primerjavi s 135. členom ZVO-1, ki na splošno ureja predajo emisijskih kuponov, je spremenjeni 130.b člen specialen, saj določa nekatere izjeme in velja le za nekatere zavezance za predajo emisijskih kuponov in le za določena obdobja.

K 65. členu:

Glede na to, da se iz veljavne ureditve črta institut državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov, ki je sicer od svoje uvedbe že začel ustvarjati določene učinke, je sprememba prvega odstavka 137. člena zakona vprašljiva glede na predvideno umeščenost v zakonu. Menimo, da gre za določbo prehodne narave, saj se nanaša na obdobje osmih let z začetkom 1.1.2013, kar pomeni, da ima tudi omejen čas uporabe.

Poleg tega pa gre tudi za obdobje, ki že teče, čeprav zakon, ki naj bi ga urejal, še ni uveljavljen. Za ta del obdobja naj bi ta zakon torej imel učinek za nazaj, kar pa po našem mnenju ni v skladu s prepovedjo povratne veljave predpisov. Tu predlagano novo urejanje veljavnosti emisijskih kuponov, izdanih od 1.1.2013 dalje, ima namreč lahko vpliv na pravice, povezane s temi kuponi, ki so tudi dejansko že bili izdani od navedenega datuma (če niso bili izdani, pa je vprašljiva potreba po urejanju vprašanj v zvezi z njihovim obstojem od 1.1.2013 do trenutka uveljavitve tega Predloga zakona). Vpliv nove ureditve na pravice iz teh kuponov ni nikjer pojasnjen, zato je možno, da gre za kršitev prepovedi povratne veljave zakona (155. člen Ustave).

K 87. členu:

V prvem odstavku je določeno, da se postopki za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe naprave iz 172. člena ZVO-1, ki do uveljavitve tega Predloga zakona niso končani, končajo v rokih, določenih s 1. do 3. točko tega odstavka. V 3. točki je določen rok za odločitev v upravnem sporu, pri čemer ugotavljamo, da ni določeno, kdaj začne teči trimesečni rok za odločitev sodišča o "okoljevarstvenem dovoljenju".

Z drugim odstavkom se na novo določa kriterij za presojo, katera naprava šteje za obstoječo. V zvezi s tem opozarjamo, da veljavni 172. člen ZVO-1 še učinkuje, saj ni mogoče z gotovostjo trditi, da je bil kot prehodna določba že izčrpan, kot tak pa ureja ista vprašanja kot predlagani 87. člen, vendar drugače, zaradi česar sta obe ureditvi v koliziji. Tretji odstavek 172. člena ZVO-1 namreč določa posledice, če zavezanec iz prvega odstavka istega člena ne izpolni obveznosti, ki je določena v prvem odstavku. Če torej zavezanec (upravljavec obstoječe naprave iz 68. člena ZVO-1) obratovanja

naprave ne uskladi z določbami ZVO-1 in do 31. oktobra 2007 ne pridobi okoljevarstvenega dovoljenja, pristojni inšpektor izda odločbo o prenehanju delovanja te naprave, vendar sme to storiti šele tedaj, ko postane odločba o zavrnitvi okoljevarstvenega dovoljenja pravnomočna. Dokler taka odločba ni izdana oziroma dokler ne postane pravnomočna, lahko upravljavec naprave deluje brez ustreznega dovoljenja. Kdaj naj bi nastopila pravnomočnost tovrstnih odločb v konkretnih primerih, iz zakona seveda ni mogoče razbrati, prav tako se ti podatki ne objavljajo javno, zato že iz tega razloga ni mogoče trditi, da 172. člen ZVO-1 ne učinkuje več, ker da so njegove določbe že izčrpane. Poleg tega tretji odstavek 172. člena ZVO-1 določa še en primer, ko zoper upravljavca obstoječe naprave ni mogoče uporabiti inšpekcijskega ukrepa, in sicer je to primer, ko upravljavec ne izpolni obveznosti iz prvega odstavka 172. člena ZVO-1 zaradi razlogov, ki "so na strani ministrstva". Glede tega se sklicujemo na del uvodne obrazložitve gradiva za ta Predlog zakona (zlasti točka 1.3.4.) v delu, kjer je naveden časovni pregled izdajanja dovoljenja za Lafarge Cement, d.o.o. Tudi v takem primeru lahko upravljavec naprave obratuje brez ustreznega dovoljenja še po 31. oktobru 2007 (to je rok za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja po prvem odstavku 172. člena ZVO-1), vendar pa to ne pomeni, da je obveznosti kljub razlogom za zamudo razbremenjen.

Navedeno pomeni, da 172. člen ZVO-1 še učinkuje za primere, na katere se sam nanaša in za katere tudi sam določa kriterije za presojo, kaj šteje za obstoječo napravo. Zato menimo, da je drugi odstavek 87. člena Predloga zakona v koliziji z veljavnim 172. členom ZVO-1, saj tudi sam določa kriterije za presojo, kaj šteje za obstoječo napravo iz 172. člena ZVO-1. Tega ne spremeni niti navodilo iz prvega odstavka 87. člena Predloga zakona, da se postopki za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe naprave iz 172. člena ZVO-1 končajo v skladu s "tem zakonom", saj iz takega besedila ni jasno razviden namen predlagatelja oziroma zakonodajalca glede veljavnosti 172. člena ZVO-1, ki bo torej kljub temu še veljal in tudi učinkoval. Takšna ureditev, ki za isto vprašanje določa različne kriterije, pa je sporna. Zato predlagamo razmislek o ustrezni uskladitvi predlaganega 87. člena Predloga zakona.

Sekretarka
Špela Maček Guštin, l.r.

Božo Strle
vodja

Poslano:

- Odboru za kmetijstvo, gozdarstvo,
prehrano in okolje